

ת"פ 23598/03/18 - מדינת ישראל נגד אמן ברני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 23598-03-18 מדינת ישראל נ' ברני
לפני כבוד השופט דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמן ברני

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה על זיכוי הנאשם מביצוע עבירת ניסיון גניבה אשר יוחסה לו באישום הראשון לאחר שהמאשימה חזרה בה מאישום זה ועל הרשעתו בביצוע עבירת ניסיון גניבה וביצוע עבירת גניבה אשר יוחסו לו באישומים השני והשלישי.

תמצית כתב האישום והמענה

1. כתב האישום ייחס לנאשם ביצוע שתי עבירות של ניסיון גניבה לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ועבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. הנאשם זוכה מביצוע עבירה אחת של ניסיון גניבה המפורטת באישום הראשון כאמור.
2. על פי עובדות האישום השני, ביום 26.5.2015 בסמוך לשעה 23:00 ישבה לילך ספיר על ספסל ברחוב רוטשילד 90 בתל-אביב כשתיקה מונח על הספסל לידה. נטען כי הנאשם הגיע למקום וניסה לגנוב את תיקה בכך שהניח את ידיו על התיק. לילך שהבחינה במתרחש החלה לצעוק והנאשם עזב את המקום.
3. על פי עובדות האישום השלישי, נטען כי ביום 29.11.2014 בסמוך לשעה 19:30 בבית הקפה "קופיהאוס" ברחוב רוטשילד בתל-אביב, יחד עם אחר שזהותו לא ידועה, גנב הנאשם מכשיר טלפון נייד מסוג אייפון 4 וכן ארנק שהכיל כסף, מסמכים אישיים, כרטיסי אשראי ושרשרת פנינים השייכים לאופיר אדרי (להלן: "הרכוש"). על פי הנטען, בעת שישבה אופיר בבית הקפה ודעתה הוסחה, משכו הנאשם והאחר את תיקה, נטלו מתוכו את הרכוש ועזבו את המקום. בהמשך לכך פנה אל אופיר עובר אורח אשר הבחין בגניבה ובעקבות כך רץ חברה של אופיר לכיוון אליו הלכו הנאשם והאחר, ואיתרם כשהרכוש כולו ברשות הנאשם.

4. במענהו לאישום השני הכחיש הנאשם את המיוחס לו וטען שלא ניסה לגנוב דבר. ביחס לאישום השלישי כפר בכך שמשך עם אחר את תיקה של אופיר וכי נטל מתוכו את הרכוש ועזב את המקום, והכחיש שהרכוש נתפס ברשותו.

אישום שני

5. הראיה המרכזית עליה ביקשה המאשימה לבסס את אשמת הנאשם באישום זה היא עדותה של **לילך ספיר**. על פי עדותה, ביום 26.5.2015 ישבה בשדרות רוטשילד בתל-אביב כשתיקה מונח לידה על הספסל, כשלפתע הרגישה **"שהתיק זז"** ומנסים **"לחטוף"** אותו (עמ' 14 ש' 1 לפרוטוקול). לדבריה, בעקבות כך צעקה והאדם שניסה לחטוף את תיקה נבהל, עזב את התיק והחל ללכת. אז, עצר לידה בחור על אופניים ששמע את צעקתה, היא הראתה לו את האדם שניסה לחטוף את תיקה, הוא נסע אחריו, עצר אותו, והתקשר למשטרה. לטענתה, כשהגיעו השוטרים למקום אישרה שהאדם אותו עיכבו הוא האדם שניסה לחטוף את תיקה (עמ' 13 ש' 27-29, עמ' 14 ש' 1-5 לפרוטוקול). כשנשאלה האם זוכרת מה לבש אותו אדם השיבה לאחר שזיכרונה רוען כי הוא לבש חולצה אדומה (עמ' 14 ש' 6-9 לפרוטוקול). כמו כן מסרה שהיא ראתה את פניו ו**"הוא לא הכחיש, האדם עצמו, שזה הוא שניסה לגנוב"** (עמ' 15 ש' 17 לפרוטוקול). כשנשאלה כיצד תיארה לרוכב האופניים את האדם שניסה לגנוב את תיקה מסרה לילך כי היא הצביעה עליו באותו הרגע (עמ' 15 ש' 11-13 לפרוטוקול).

6. בעדותה מסרה לילך **"אני יושבתי על הספסל, הוא בא ממש מאחורי הספסל, התיק שלי היה לידי. עצרתי את התיק בצרחה, הסתכלתי עליו, הוא נבהל והלך. הוא הלך שמאלה מהספסל בהליכה מהירה על השדרה והבחור עם האופניים שעצר לידי באותה שנייה והראיתי לו שזה הוא נסע מיד אחריו ועצר אותו ולא נתן לו ללכת עד שהגיעה משטרה. המשטרה באמת עצרה אותו וקראה לי באותו רגע שאני אזהה"** (עמ' 14 ש' 13-16 לפרוטוקול). לדבריה: **"זה היה עניין של דקה"** עד שהבחור עם האופניים תפס את הנאשם (עמ' 15 ש' 25 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית הוסיפה **"אני יושבתי על ספסל, עברו איזה עשרים דקות-חצי שעה עד שהמשטרה הגיעה אחרי שהבחור עם האופניים כנראה התקשר, כלומר עד אשר המשטרה הגיעה מהזמן שהבחור תפס אותו עברו כעשרים דקות, משהו כזה... אני יושבתי על ספסל אחד, המשטרה והבחור עמדו על הכביש הנגדי של רוטשילד, לא על השדרה, הם עמדו ממש על הקצה של הכביש. כשהגיעה המשטרה התקרבתי אליהם חזרה... הכוונה לא הייתה שהייתי שם קודם, אלא חזרה ליד אותו אדם, זה פשוט בצד השני של השדרה... לשאלת בית המשפט, אני מבהירה שלא ניגשתי לשם לפני שהמשטרה הגיעה. זה קצת מבהיל, הרגע ניסו לחטוף לי את התיק, לא עצרתי אותו בעצמי"** (עמ' 14 ש' 22-34 לפרוטוקול). כשנשאלה אם הייתה כל הזמן בקשר עין השיבה **"הם כל הזמן היו כמה מטרים ממני"** והבהירה **"את הרי רואה כשאת יושבת על הספסל מה קורה בכביש ממול"** (עמ' 15 ש' 4-7 לפרוטוקול).

7. עיינתי גם בהודעתה של לילך במשטרה (**נ/1**), אך לא מצאתי סתירות וקשיים ממשיים בה, הגם שמסרה בה תחילה שישבה על הספסל ולאחר מכן שעמדה לידו (**נ/1** ש' 1-2), וכי ראתה את ידיו של הנאשם על תיקה (**נ/1** ש' 1).

6). עדותה של לילך הייתה קוהרנטית ומעוררת אמון, ולא מצאתי כי גרסאותיה סותרות באופן המקשה מתן אמון בדבריה. לילך אף חפה מכל אינטרס להפליל את הנאשם ואין לה היכרות מוקדמת עמו.

8. לצד עדותה של לילך עדותו של **פקד ג'ונתן אורשנסקי** אשר ערך דוח פעולה **ת/1**. בעדותו אישר את הדברים שכתב בדו"ח הפעולה, וכשנשאל באיזו שפה השיב הנאשם על שאלותיו בתחקור הראשוני בשטח מסר **"אם רשמתי את זה, הוא אמר את זה בעברית"** (עמ' 17 לפרוטוקול). לפי המפורט בדו"ח הפעולה, הגיע פקד אורשנסקי למקום האירוע תוך כדי ששוחח בטלפון עם המודיע, זיהה את הנאשם אותו תיאר כ**"כהה עור עם חולצה אדומה ומכנס ארוך"** מתווכח עם זוג אנשים על ספסל ברחוב רוטשילד, וניגש לנאשם תוך ששמע קול של גבר צועק **"זה הוא זה הוא"**. בזמן שעצר את הנאשם והסביר לו את זכויותיו, ניגשה אישה שצעקה שהנאשם הוא זה שניסה לגנוב לה את התיק. על פי דוח הפעולה, הנאשם טען בפניו ש**"בסה"כ רוצה לזיין את האישה כי היא יפה"**. עוד פירט כי שוחח עם לילך שמסרה שישבה על ספסל כשהתיק צמוד אליה, ולפתע הרגישה שמישהו מושך את תיקה.

9. מול אלה עומדת גרסת **הנאשם**, שבחר שלא להעיד בבית המשפט, מה שאף מחזק את ראיות המאשימה כנגדו, בפרט כשגרסתו בהודעתו במשטרה **ת/3** הייתה כללית ומתחמקת ועומדת בסתירה חריפה הן לעדותה של לילך, הן למפורט ב**ת/1** ולעדויות של פקד אורשנסקי. הנאשם הכחיש ב**ת/3** שניסה לגנוב את תיקה של לילך ושהניח ידיו עליו, ומסר שהיה בשדרות רוטשילד בתל-אביב וחיכה למונית שירות בזמן שהגיעו שוטרים ועצרו אותו (**ת/3** ש' 11-16, 25-26, 29-33, 38-39, 44, 27-28). בנוסף, הכחיש שאמר לפקד אורשנסקי כי **"רק רצה לזיין את האישה כי היא יפה"** וטען כי השוטר שיקר ואף לקח ממנו ₪ 2,500 (**ת/3** ש' 45-17). בהודעתו אישר הנאשם כי לבש מכנסיים שחורים וחולצה בצבע אדום (**ת/3** ש' 35), כפי שתיארה לילך וצוין ב**ת/1**.

10. כאמור מצאתי את עדותה של לילך מהימנה והיא אף נתמכת בדו"ח הפעולה **ת/1**. תיאור המתלוננת את הנאשם זהה לזה של הנאשם כשנעצר בסמוך במקום ובזמן למקום האירוע. תמיכה נוספת ניתן למצוא בדו"ח הפעולה **ת/4**. הנאשם מצדו לא מסר כל גרסה מתקבלת על הדעת ונמנע מלהעיד. בנסיבות אלה, והגם שלא נשמעה עדות המודיע, אני מוצאת כי המאשימה הוכיחה כנדרש את מעשיו הנטענים של הנאשם בכתב האישום. עתה נותר לבחון האם הנחת היד על תיקה של המתלוננת מקימה עבירת ניסיון גניבה בשים לב לטענת ההגנה בסיכומים כי כתב האישום אינו מגלה עבירה.

11. יסודות עבירת הניסיון מוגדרים בסעיף 25 בחוק העונשין: **"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה"**. כידוע, לשם הרשעה בניסיון לעבור עבירה נדרשת המאשימה להוכיח כי הנאשם עשה מעשה אשר מתקרב לעבירה המושלמת, כשעצם המעשה מעיד באופן שלא משתמע לשני פנים על כוונתו לעבור את העבירה.

12. בפסיקה הוצעו שני מבחני עזר חלופיים להבחנה בין מעשה שהוא בגדר **"הכנה"** לבין מעשה המהווה **"ניסיון"**: מבחן הקרבה ומבחן הכוונה החד-משמעית. על פי מבחן הקרבה, עבירת הניסיון תתגבש כשהחל ביצוע המעשה והוא קרוב דיו להשלמת העבירה. לא נדרש להוכיח כי הפעולה שנעשתה הייתה המעשה האחרון טרם ביצוע העבירה, אלא די בהוכחה כי המעשה נופל בגדר **"מתחם הניסיון"**. לפי המבחן השני יש להוכיח כי כוונתו החד-משמעית

של הנאשם הייתה השלמת העבירה. יישום מבחן זה נעשה בדרך של בחינת התנהלות הנאשם גרידא, כפי שזו ניתנת להבנה ממעשיו (ראו: ע"פ 9849/05 **מדינת ישראל נ' ברואיר** (23.11.2006) וע"פ 1996/11 **עבדל נחאל נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)).

13. בענייננו, משהוכח כי הנאשם הניח את ידו על תיקה של לילך או גרם לתזוזתו הרי שבמעשה זה פעל הנאשם באופן אקטיבי והיה כפסע מביצוע העבירה המושלמת. כל שנותר לו לעשות הוא ליטול את התיק, והכוונה הנלמדת מהמעשה ברורה וחד משמעית. מגרסתה של לילך אף עולה שהסיבה בגינה חדל ממעשיו ולא השלים את העבירה היא שהמתלוננת הבחינה בו, צעקה, והוא נבהל. בנסיבות אלו וודאי שאין המדובר בפעולה שניתן להגדירה כהכנה בלבד. כמפורט לעיל הנאשם בהודעתו עסק בהכחשה סתמית לגבי מעורבותו ולא סיפק כל הסבר חלופי למעשיו שהוכחו ואין כזה בנמצא.

14. על יסוד האמור, טענת ההגנה לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה נדחית, ועל בסיס הראיות שפורטו אני מרשיעה את הנאשם בניסיון הגניבה המיוחס לו באישום זה.

אישום שלישי

15. הראיות המרכזיות עליהן ביקשה המאשימה לבסס את אשמת הנאשם באישום זה הן עדותו של בן זוגה של אופיר אדרי, דורון שחר, שנטען כי תפס את הנאשם עם הרכוש הגנוב, והודעתה של אופיר אדרי.

16. ב"כ הנאשם ויתרה על עדותה של **אופיר אדרי** והסכימה להגשת הודעתה במשטרה **ת/2**. על פי הודעתה, ביום 29.11.2014 בשעה 19:30 לערך ישבה בשולחן חיצוני בבית הקפה "קופיהאוס" ברחוב רוטשילד. בחור שעבר במקום פנה אליה ושאל אותה אם התיק שנמצא לידה שלה, היא השיבה בחיוב, וראתה שתיקה "**משוך כזה**" ומכשיר הטלפון והארנק שלה לא היו שם. אז, בן זוגה התקשר למספר הטלפון הנייד שלה כדי לזהות את מי שגנב אותו, והוא ובחור נוסף רדפו אחרי מי שחשבו שגנבו את הרכוש ותפסו "**שניים מהם**". לבסוף החזירו לאופיר את חפציה למעט 50-100 ₪ שהיא סברה שהיו חסרים לה (**ת/2** ש' 1-8). אופיר הדגישה כי לא ראתה דבר, בן זוגה הוא זה שביצע את המרדף, ורק בסוף ראתה את הבחורים אותם תיארה כ"**אפריקאים**" ומסרה שהיה אדם נוסף שברח (**ת/2** ש' 18-19).

17. מטעם המאשימה העיד **דורון שחר**, בן זוגה של אופיר שהיה עמה בעת האירוע, רדף אחרי הנאשם והודיע למשטרה. על פי עדותו, ביום האירוע ישב עם אופיר בבית קפה, כשהתיק של אופיר היה מתחת לכיסאה. ניגש אליהם אדם ואמר להם שעצרו ליד השולחן שלהם שלושה אנשים "**שחורים**" והתעכבו שם, ואופיר ראתה שהטלפון שלה לא בתיק, אז קפץ לכיוון הרחוב. לדבריו, "**לא ראיתי אף אחד שנראה ככה על נחלת בנימין עצמו, התקדמתי לצומת הראשון, יש שם אופציה ללכת לכיוון אלנבי או לכיוון מגדל שלום. ניחשתי שהם לא ילכו לכיוון אלנבי, כי זה רחוב עמוס יחסית, אז הלכתי לצד השני וקרוב מאוד יש שם סמטה שמתפצלת במקביל לנחלת בנימין גם כן לכיוון צפון בערב**". דורון מסר שראה שני אנשים אשר תאמו לתיאור וביקש מהם לעצור. לפחות אחד מהם עצר, והוא שאל אותו אם הוא לקח משהו. במקביל, התקשר למספר הטלפון של אופיר והטלפון הנייד שלה נפל לאותו אדם מהכיס. דורון הרים את הטלפון וביקש ממנו שלא יעזוב את המקום (עמ' 18 ש' 28-32, עמ' 19 ש' 11-15).

לפרוטוקול).

18. בעדותו, לאחר שזכרנו רוענן מסר דורון כי תחילה נתן למי שגנבו את הרכוש ללכת, וכשאופיר אמרה שחסרה לה גם תעודת זהות ושרשרת פנינים רדף אחריהם שוב והם הובילו אותו לפחים שם נמצאה תעודת הזהות (עמ' 19 ש' 20-13 לפרוטוקול). עוד הוסיף כי גם הארנק של אופיר נגנב והוא נמצא מתחת לעץ באחד הרחובות, לאחר שהצביעו לכיוונו (עמ' 19 ש' 25-28 לפרוטוקול).

19. כשנשאל האם נאמר לו שהיה אדם שלישי מסר דורון **"הם סיפרו שהוא נסע לירושלים או משהו. גם זה היה מוזר"** (עמ' 19 ש' 32 לפרוטוקול). לשאלת ב"כ הנאשם השיב שהיה בקשר עין רציף עם מי שגנבו את הרכוש מהרגע שביקש מהם לעצור ועד שהשוטרים עצרו אותם (עמ' 21 ש' 3-8 לפרוטוקול).

20. גם בהודעתו במשטרה תיאר דורון את אשר ארע. על פי הודעתו **2/נ** בזמן שישב עם אופיר בבית הקפה ניגש אליהם אדם שטען כי שלושה אנשים **"משכו משהו"** מהתיק של אופיר שהיה מתחת לכיסא. אופיר ראתה שחסרים לה חפצים בתיק, הוא שאל את הבחור לאן הלכו וזה השיב לו שלכיוון מערב (**2/נ** ש' 5-2). דורון תיאר את חיפושיו אחר מי שחשד שגנבו לאופיר רכוש מתיקה, עד שהבחין ב**"שני חבר'ה נמוכים שחורים בדיוק כמו שהבחור תיאר, אבל לא היה בחור שלישי"** (**2/נ** ש' 8-5). דורון ניגש לשני האנשים ושאל אותם אם לקחו מכשיר טלפון נייד וארנק מבית הקפה. על פי תיאורו: **"הוא עצר, הוא היה מבולבל, הבחור השני היה איזה 10 מטר לפניו, התחיל גם כן להתקרב"** (**2/נ** ש' 11-9). דורון התקשר למספר הטלפון של אופיר, והטלפון נפל מכיסו של אחד מהם. דורון לקח את הטלפון, הורה לו להישאר במקום, ושאל אותו איפה הארנק (**2/נ** ש' 13-12). אותו אדם הצביע לכיוון בו נמצא הארנק ונתן לו לטענתו שני שטרות של כסף, של 50 ושל 20 ₪ (**2/נ** ש' 14). כששאל את אותו אדם איפה שאר הרכוש שגנב, מסרו לו השניים שהאדם השלישי לקח את הרכוש הנוסף (**2/נ** ש' 18). דורון ביקש מאדם נוסף שהיה במקום להתקשר למשטרה וזה הציע לו **"לעזוב את זה"** (**2/נ** ש' 20-21). דורון דיבר עם אופיר בטלפון שמסרה לו כי חסרות לה גם תעודת הזהות שלה ושרשרת פנינים (**2/נ** ש' 24, 22). אז, רדף אחרי השניים, שאל אותם היכן תעודת הזהות ושרשרת הפנינים, והם הראו לו את תעודת הזהות בפח (**2/נ** ש' 26-23). על אף תיאורו את השתלשלות העניינים, ואמירתו כי **"הם כבר לא היו לידי"** (**2/נ** ש' 23-22) לאחר השלב הראשון בו בו פגש בשניים, לדבריו של דורון ראה את השניים **"מהרגע הראשון ועד שהשוטרים עצרו אותם"** וכן **"זיהיתי אותם כל הזמן"** (**2/נ** ש' 32-31, 46).

21. על פי דו"ח הפעולה **5/ת** שנערך על ידי רס"ר זאבר אבו סלאח בבדיקה עם המודיע נמסר שהחשוד שנעצר הוא זה שעליו נתפס מכשיר הטלפון של אופיר. על פי דו"ח הפעולה **7/ת** בחורה שפרטיה אינם כתובים בדו"ח התקשרה למשטרה ודיווחה ש**"הגיעו שלושה בחורים אריתראים וגנבו לבחורה את הארנק והטלפון מהתיק וברחו לכיוון נחלת בנימין"**.

22. מול אלה עומדת גרסת הנאשם, שבחר כאמור שלא להעיד בבית המשפט ולמסור גרסתו, כשבכך יש כאמור כדי לחזק את ראיות המאשימה. בהודעתו במשטרה **6/ת**, עליה סירב לחתום, מסר כי היה ביום האירוע ברחוב בו נתפס, שם הוא עובד בניקיון (**6/ת** ש' 9-6). הנאשם מסר כי היה בדרכו הביתה ואז פנה אליו אדם שאמר **"לקחתם לי דברים"** למרות שהדברים היו בכלל בידי שלו (**6/ת** ש' 12-11). הנאשם הכחיש שהיה עליו את מכשיר הטלפון הסלולרי

של אופיר (ת/6 ש' 20) ושהחזיר לדורון שטרות של 20 ו-50 ₪ (ת/6 ש' 28). כמו כן טען שכשנשאל היכן הארנק וחבריו והוא אמרו שהם לא גנבו אותו ודורון הלך מהמקום (ת/6 ש' 23). לדברי הנאשם "יש הרבה שחורים שדומים לנו אולי זה מישהו אחר ולא אני עשיתי את זה" (ת/6 ש' 35).

23. לאחר בחינת הראיות שלעיל, מסקנתי היא שהמאשימה הוכיחה כנדרש את העובדות הנטענות בכתב האישום. קרי, כי רכושה של אופיר נגנב, כי הטלפון הנייד שלה נמצא זמן קצר לאחר מכן ברשות הנאשם, וכי הנאשם והאחר אף הצביעו על מיקום הארנק ותעודת הזהות שנגנבו. בכל הכבוד לטענת הנאשם בהודעתו לפיה לא החזיק בטלפון הנייד של אופיר אלא דורון הוא זה שהחזיק בטלפון וברכושה של אופיר, ויתכן והיה בלבול בזיהוי, מצאתי לתת אמון בגרסתו של דורון בהקשר זה, אשר אף מחוזקת בכך שהנאשם בחר שלא להעמיד גרסתו לבחינה בבית המשפט ובת/5. יש לזכור כי לדורון אין כל היכרות מוקדמת עם הנאשם או אינטרס להפלילו, ועל פי גרסתו אף כוון על ידי הנאשם לפח אליו הושלכה תעודת הזהות של אופיר בשלב השני של האירוע.

24. עתה נותר לבחון האם די בהוכחת עובדות אלה כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירת גניבה. להוכחת ביצוע עבירת הגניבה נסמכת המאשימה על ראיות נסיבתיות וטוענת לקיומה של חזקה תכופה לאור פרק הזמן הקצר בין מועד הגניבה לבין תפיסת מכשיר הטלפון הנייד של אופיר ברשות הנאשם.

25. חזקה תכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים לפיה אדם שנמצאים ברשותו חפצים גנובים, זמן קצר לאחר שנגנבו, יחשב כמי שגנב אותם או קיבל אותם כשהוא יודע שהם גנובים. ככל שמתארך פרק הזמן מאז בוצעה עבירת הגניבה נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגנב עצמו ומתחזקת האפשרות שהאדם קיבל את הרכוש הגנוב מאחר. ההכרעה בשאלה מה ייחשב ל"תכופ" תלויה במכלול נסיבות העניין, טיבם וכמותם של החפצים שנגנבו. ראו ספרו של י. קדמי, על הדין בפלילים חוק העונשין, חלק שני, הדין בראי הפסיקה בעמ' 785, 2005 והפנייתו לע"פ 480/88 פרץ נ' מדינת ישראל (15.8.1989):

"הכלל בדבר 'החזקה התכופה' אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. על פי ההיגיון וניסיון החיים ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, בהתחשב בכלל נסיבות המקרה עליו לקבוע, אם יש בחזקה כאמור כדי לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם".

26. כידוע, אין כל מניעה לבסס הרשעה על ראיות נסיבתיות, ובלבד שאלה יהיו ממשיות ומספיקות ובהתאם למבחן התלת שלבי אשר נקבע. בחינת הראיות הנסיבתיות נעשית כמכלול בהתאם לניסיון החיים והשכל הישר. בע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754 (23.9.2004) הפנתה כבוד השופטת פרוקצ'ה למבחן התלת שלבי לבחינת ראיות נסיבתיות:

"בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תיזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם". (ע"פ 497-92 נחום (קנדי) נ' מדינת ישראל (24.10.1995)).

בית המשפט המחוזי חזר ושנה מבחן זה בת"פ (מחוזי י-ם) 40834-07-17 מדינת ישראל נ' תמימי (18.7.2018):

"הלכה היא שאין מניעה להרשיע נאשם על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד. אולם, על מנת לעשות כן מוטלת על בית המשפט החובה לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים - הסברים חלופיים למסכת הראיות הנסיבתיות, בין על פי גרסתו של הנאשם ובין אם מדובר בהיפותזות סבירות אחרות, ורק אם המסקנה המרשיעה גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית, ולא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר שאשמת הנאשם הוכחה מעל לכל ספק סביר".

27. במקרה זה כמפורט לעיל, מעדותו של דורון בה מצאתי לתת אמון ניתן ללמוד כי דקות ספורות לאחר גניבת הרכוש מתיקה של המתלוננת אופיר, ובכלל זאת מכשיר הטלפון הסלולרי שלה, המכשיר נמצא על גופו של הנאשם, דבר הקושר אותו באופן מובהק למעשה הגניבה. כאמור, על פי עדותו של דורון, גם בשלב השני של האירוע, כוון לתעודת הזהות של אופיר על ידי הנאשם וחברו.

28. הנאשם לא סיפק כל הסבר לנטען נגדו, ואת גרסתו בהודעתו במשטרה שהיא מתחמקת וסתמית ולפיה דורון הוא זה שהחזיק בטלפון הנייד של אופיר וברכוש הגנוב בעת שפנה אליו ו"אולי זה מישו אחר" בחר שלא להעמיד לבחינה בבית המשפט. ההגנה אף לא הציגה כל ראיה או הסבר חלופי מניח את הדעת להימצאותו של הטלפון הנייד של אופיר ברשות הנאשם והפנייתו לתעודת הזהות של אופיר ואין כזה בנמצא. כשאלה הן הנסיבות, החזקה התכופה, ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי הנאשם הוא זה שביצע את הגניבה. על כן אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את ביצוע העבירה.

סוף דבר

29. כאמור - אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת ניסיון גניבה שיוחסה לו באישום הראשון לאחר

שהמאשימה חזרה בה מאישום זה ומרשיעה אותו בביצוע עבירות ניסיון גניבה וגניבה שיוחסו לו באישומים השני והשלישי.

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ג, 31 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים